

Příběh o vnitřní síle, pocitech a umění rozvíjet sám sebe

Protože jsi úžasná

Alma Gross

Protože jsi
úžasná

Protože jsi úžasná

Alma Gross

TATRAN

Z německého originálu Alma Gross: Weil du etwas Besonderes bist:
Eine Geschichte über innere Stärke, Emotionen
und die Kunst dich selbst zu entfalten,
vydaného nakladatelstvím Alma Gross, Eisenach roku 2022,
přeložila Michaela Škultéty.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2025,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vydáno jako 5552. publikace.

Vydání I.

Vazbu podle originálu zpracoval AldoDesign.
Odpovědná redaktorka Tereza Semotamová
Korektorka Táňa Holasová
Technický redaktor Peter Zentko
Sazba AldoDesign, Bratislava
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2022 Alma Gross
Translation © Michaela Škultéty 2025
Czech edition © Vydavateľstvo Tatran 2025

ISBN 978-80-222-1787-3

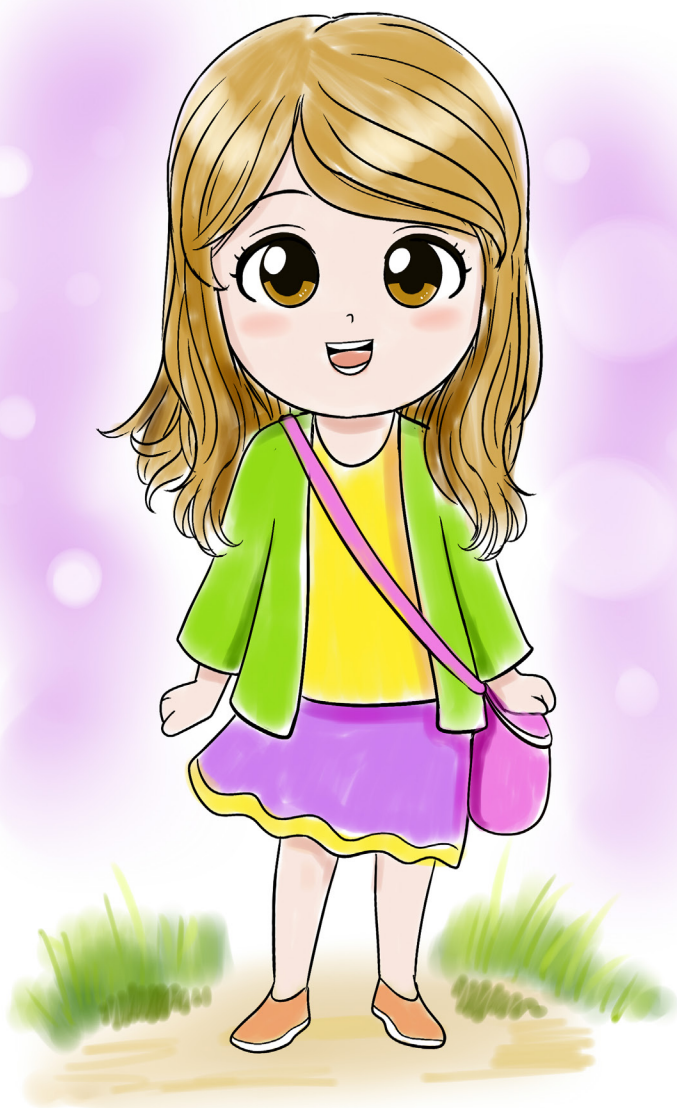
Obsah

Zora se nechce stěhovat	8
Jarní nálada	15
Bleší trh, táta a já	17
Nový byt	25
Velice zvláštní zrcadlo	28
Můj zrcadlový obraz a já	35
Leila a její kamarádky	39
Zora a... Zora?	52
Zora si najde kamarádku	59
Táta si najde přítelkyni	65
Velká spousta pocitů	69
Marie přijde na návštěvu	73

O mně

Zora

Jmenuji se:	Zora
Říkají mi taky:	Bambulka
Barva vlasů:	hnědá
Barva očí:	hnědá
Věk:	6 let
Co ráda dělám:	maluji, vyrábím, hraju si
Moje oblíbená barva:	zelená
Co umím obzvlášť dobře:	přemýšlet
Bez čeho nemůžu žít:	bez táty a bez vzduchu
Co mi připadá skvělé:	moje kamarádka Ines
Co vůbec nemám ráda:	když jsem smutná nebo nespravedlivá
Až vyrostu, chci být:	šťastná
Moje nejoblíbenější knížka:	můj památníček

Zora se nechce stěhovat

„**P**oslyš, Zorko, nezajdeme dneska na bleší trh?“ zeptá se mě táta, když spolu stojíme v prázdné místnosti, z níž se má brzy stát můj pokoj. Nikam se mi nechce. Prostě si neumím představit, že bych se tu někdy mohla cítit dobře. Stěny jsou bílé a není na nich ani jeden obrázek, dřevěná podlaha vrže při každém kroku a vůbec, v celém bytě není nic kromě malé kuchyňské linky.

Před týdnem jsme se sem přestěhovali. Táta říká, že to bylo skvělé načasování, protože po prázdninách budu chodit do báječné školy tady poblíž. Tvrdil, že tam dokonce můžeme chodit pěšky. A je tu prý takový klid, spousta zelených stromů a parčík hned za rohem, ne jako ve velkém, hlučném městě, kde jsem vyrostla.

Zatím bydlíme v malém bytě tátových kamarádů. Jsou přes prázdniny pryč a my u nich ještě pár dní zůstaneme, než budeme mít všechno, co člověk podle táty potřebuje ke spokojenému životu. U tátových přátel je to vlastně moc fajn, mají velkou zahradu, a dokonce houpačku. A hromadu hraček, protože mají dvě děti. A já si smím se vším hrát.

Stýská se mi po mé kamarádce Ines a připadá mi, jako bychom se už nikdy neměly vidět. I když je to k ní autobusem jen asi patnáct minut, jak říká táta. Táta se na mě podívá, nakloní hlavu na stranu a nejspíš si všimne, jak moc je mi právě smutno.

Klekne si, vezme mě do náruče a vtom už mi po tváři stéká velká slza. Rozvzlykám se. Táta mě pevně drží, hodně pevně, a pomalu mnou kolébá sem a tam. Dělá to tak odjakživa a pomáhá mi to i teď.

Postupně se uklidňuju a dívám se přes jeho rameno z okna. Přímo před domem roste velký strom a skrze zelené listí mi do pokoje svítí slunce. Všimnu si, že vrháme docela legrační stín, a začnu se hihňat. Vypadáme jako obrys tlustého slona.

Táta mě pustí, vezme mě za ramena a usměje se na mě. „Už je to lepší, Bambulko?“ zeptá se něžně a já přikývnu. Opravdu už je mi trochu líp.

O mně

Raul

Jmenuji se:	Raul
Říkají mi taky:	táta
Barva vlasů:	hnědá
Barva očí:	hnědá
Věk:	38 let
Co rád dělám:	truhlařím, užívám si přírodu a zpívám
Moje oblíbená barva:	blankytně modrá
Co umím obzvlášť dobře:	stavět vzdušné zámky
Bez čeho nemůžu žít:	bez mojí Zory
Co mi připadá skvělé:	krásné chvíle strávené společně
Co vůbec nemám rád:	hádky a brokolici
Až vyrostu, chci být:	nechci nikdy vyrůst
Moje nejoblíbenější knížka:	návody na montování nábytku

Táta si tady našel práci jako truhlář, měl už plné zuby velkoměsta, kde je pořád hluk a nikdy klid. A trochu ho chápu, i mně vždycky vadilo, že je tam spousta lidí a málo ticha.

Bleší trh vlastně nezní vůbec špatně. A třeba tam opravdu objevíme něco hezkého a můj pokoj už nebude vypadat tak prázdně. Vezmu tátu za ruku a řeknu: „Jestli chceme jít na bleší trh, tak teď, nebo nikdy,“ a táhnu ho ven z pokoje. Skoro klopytne a oba se začneme hihňat. Ve dveřích se ještě otočím, zamžourám na sluneční strom a tiše zašeptám: „Brzy ahoj, sluneční strome.“

